

mig for beroliget; jeg skulde da have stemt for, at Sagen gik ind i det andet Thing; men da man ikke er gaaet den Vej, da det allerede paa dette Trin er blevet os bethbet, at hvis vi vilde stemme saaledes, som der blev stemt ved 2den Behandling, vilde man derved lægge Loven Banffeligheber ivoien, anseer jeg mig for løst fra den Forpligtelse, jeg ellers muligviis vilde have, og som jeg ellers ved alle givne Leiligheder følger, nemlig den, at give begge Repræsentationens Kamre Leilighed til at udtale sig om et vigtigt Forslag. Hvorledes Sagen end staaer, vil jeg kun bemærke, at hvad enten vi idag stemme Ja eller Nei, vil derved ikke nogen egentlig Skade være skeet; thi i den meget korte Tid af $\frac{1}{2}$ Aar kunde muligviis de betydelige Svagheder, hvoraf Lovforslaget ganske vist lider i dette Dieblit, saaledes som det er affemt, afhjælpes ved en Omarbejdelse, som jeg er overbevist om, at Kongen bedre kunde udføre end den ærede Krigsminister. Skjøndt jeg ikke seer langt ud i Fremtiden, haaber jeg dog, at et Forsyn vil bevare ham paa denne Plads, idetmindste saalænge, og jeg kunde da muligviis have faaet en Bekræftelse for, at en fra mit eget Standpunkt anden og bedre Tænkemaade hos Folkene, en Luftning fra en anden Side, der gik i fredelig Retning, imidlertid var indtraadt. I alt Fald beder jeg bemærket, at Danmark ikke i dette Dieblit er uden Hær; vi have en Hær, og naar denne Hær, som den er, ligger i en saadan Mands Hænder som den nuværende Krigsministers, ere vi sandelig heller ikke uden Forsvar. — Det være mig tilladt at slutte med et Ord, som jeg dog ogsaa skylder at fremhæve ved en saadan Leilighed, og det er, at hvorledes det end gaaer med Skiftet af Ministerier og med den nye Hærplan, hvorved vi skulle slaae os til Ro for Fremtiden, er der andre og høiere Kræfter, som raade over Folkenes Fremtid. Jeg tillader mig for mit Vedkommende at udtale, at over de Folk, der bestræbe sig for Fred i denne Verden, — de være end smaa, — raader end høiere og bedre Magt end over dem, som virke for Krig.

Solstein. Vi have af vor høitagede Krigsminister hørt en varm anbefaling af det Lovforslag, der nu foreligger til den endelige

Afgjørelse. Saaledes som Sagen nu stiller sig ifølge de foregaaende Afstemninger og efter det Klendskab, som vi her i Salen kunne have til hinanden, er det vel ikke mere tvivlsomt, at Loven vil vinde et betydeligt Fleertal, som er af den Mening, at den bør antages. Ikkebestemindre troer jeg, at de, der dele den modsatte Anskuelse, ikke blot have en Ret, men endog en Forpligtelse til her usorbeholdent at fremsætte, om ikke blot deres særlige individuelle Anskuelser og Opfattelser, saa dog de Hovedgrunde, som bestemme dem til, at de ikke kunne tiltræde det, som rimeligviis vil have et stort Fleertal for sig (Afbrydelse), et stort Fleertal for sig, — jeg siger det usorbeholdent, — men fra mit Standpunkt virkelig ikke uden Beklagelse, det vilde for mig, der har det Syn for Sagen, som de Herrer vide, at jeg har, være langt kjerere, om jeg kunde nære nogen velbegrundet Tvivl, — ja, jeg vil sige nogen fast Formodning om, at det var i høieste Grad tvivlsomt, — om det foreliggende Lovforslag ved den endelige Vedtagelse vilde faae Fleertallet af Stemmerne for sig. Jeg har antaget, at Sligt vilde kunne skee og vilde være muligt, indtil vi ere komne saavidt paa dette Stadium, som vi nu ere. Afstemningen i de to sidste Dage har afgjort Sagen i den modsatte Retning, men jeg skal dog bemærke, at jeg ikke vilde have Frygt for at stemme usorandret, hvorledes endog Udsigten havde været til det endelige Udfald. Jeg havde da ganske vist søgt at styde den Gjenvei, som ligger meget nær for dem, der ønske at faae denne Sag fjernet uden at træde altfor modstandsagtigt op ligeoverfor Regjeringen. Jeg vilde derved tillige have haft Leilighed til at stille et gennemgaaende Endringsforslag, som det ikke har været muligt for enkelte Mænd paa anden Maade at fremsøre ligeoverfor det, der her foreligger, saasom det naturligviis er umuligt for Røgmand at stille Endringsforslag til en Lov af denne Bestaaffenhed, der kunde føre hele Udkastet ind i et andet System; imidlertid vilde dette nu være at spille Thingets Tid, og jeg anseer mig ikke for berettiget til at trætte det høie Thing med Discussionen om en muligviis paatænt Overgang til Dagsordenen, da jeg forudsæer, at den vilde blive be-